

Người đội mũ rộng vành

1. Trên bản đồ địa hình, nhà Lâm nằm lọt thỏm trong khu vực đất thấp của thành phố. Phát hiện muộn màng này khiến nó vô cùng kinh ngạc. Kinh khủng hơn, theo con số li ti in trên bản đồ, ngôi nhà gạch đỏ với cái gác xép gỗ nâu của gia đình nó còn thấp nhất so với...mực nước biển.

Với vốn hiểu biết địa lý thùng lỗ chỗ, Lâm dần dà tin rằng có ngày nào đó, một khi biển dâng cao, khu phố sẽ mau chóng bị nhận chìm dưới làn nước mặn dốt. Nỗi âu lo ghê gớm Lâm ôm một mình, cáu kỉnh, không thể chia sẻ cùng ai. Mọi người chung quanh quá chộn rộn, quá nhiều bận tâm riêng. Nếu Lâm hé miệng, người ta sẽ phản ứng theo cách quen thuộc là cười rộ, sau đó trút lên nó vô số lời khuyên nhặt nhẻo. Ngay cả Thư-người mà tất cả bạn bè chung quanh tin rằng sẽ trở thành bạn gái chính thức của Lâm một ngày nào đó-cũng suy nghĩ và hành động đúng như thế.

Có một chiếc xe tải tuột dốc. Tiếng phanh nghiêng vào mặt đường xé toạc bầu không khí oi bức của buổi chiều. Nằm vắt vẻo trên bàn đọc cuốn truyện viễn tưởng tiếng Anh của Bill Naughton, Lâm bật dậy như lò xo, thò đầu qua ô cửa sổ ngó xuống đường. Chiếc xe khổng lồ lừ lừ trôi giạt lùi trên con phố vắng vẻ, không thể dừng lại, với đầu ông tài xế thò ra ngoài chết lặng là một cảnh tượng kinh hoàng.

“A... a... a...!” Một tiếng hét lạnh lạnh, thảng thốt, vang lên đầy bí ẩn. Cuối chân dốc, tức ngay đối diện nhà thẳng nhóc, cái xe tải đột ngột dừng lại. Ông tài xế nhảy ra ngoài, càu nhàu bức bối. Cửa thùng xe bật mở. Tủ lớn, bàn, những cái ghế gỗ được tháo dỡ, lần lượt xếp hàng trên vỉa hè. Một vụ chuyển nhà như bao vụ chuyển nhà bình thường. Thế mà Lâm cứ ngỡ xảy ra một tai nạn dễ sợ.

Tuy nhiên, ngay khi sắp quay trở về với quyển sách dang dở, nó thêm một phen dừng khựng. “Vật thể” cuối cùng được dỡ ra khỏi thùng xe tải không làm bằng gỗ. “Nó” mặc váy có chấm. Váy ngắn trên gối, để lộ hai cẳng chân gầy nhom. Sau một phút lưỡng lự ngó nghiêng dưới vành mũ che khuất gương mặt, cô gái nhỏ tháo chìa khoá đeo trước cổ, mở cánh cổng thấp, lao đảo bước vào ngôi nhà có mảnh vườn bao quanh. Con gái duy nhất của gia đình mới trong khu phố cuối cùng đã dọn tới. Lâm cào những ngón tay vào

mái tóc cứng què, khịt mũi. Nó vô cùng ngạc nhiên. Tại sao cô gái nhỏ có vẻ trạc tuổi Lâm lại ăn mặc kỳ dị đến thế? Tại sao cô ta đội cái mũ vành rộng cổ lỗ như bà lão vậy?

2. Một buổi sáng nọ, đạp xe đi học, Lâm phát hiện cô gái nhỏ nhà đối diện đang đi bộ, chiếc túi vải trắng đeo ngang người, và cái mũ rất rộng khuất kín gương mặt. Đôi giày có chiếc nơ bướm chìm trong các vệt cỏ vĩa hè, khiến cô hết như một nhánh cây lơ đãng chuyển động.

Khi Lâm gò lưng phóng vèo qua, cô cũng chẳng buồn ngoái lên nhìn. Lâm đoán cô ra trạm xe bus vào trung tâm thành phố. Vào tận trung tâm làm gì nhỉ? Tại sao cô ta không chịu đến lớp như mọi người? Nỗi băn khoăn ấy len lỏi vào tâm trí nó suốt cả ngày học. Thằng hoặc, Thư ngoảnh nhìn cậu bạn, ánh nhìn dò hỏi lẫn âu lo: “Sao vậy?” Lâm lắc đầu: “Chẳng gì cả!” Cô bạn gái thôi gặng hỏi. Gặng hỏi để làm gì, một khi cậu ấy muốn cất dấu bí mật riêng mình.

3. Quảng thời gian đầu tiên của mùa hè. Bầu trời buổi sáng như có bàn tay vô hình lau sạch, xanh đến choáng váng. Không khí oi ả dậy lên mùi đất. “Sắp mưa rồi!”- Ai đó nói to dưới đường. Những con sẻ ngô từng đám bay xuyên qua các vòm lá, kêu lạnh lốt trước khi xe máy ồn ào làm vẩn đục sự im ỉm buồn tẻ trong khu phố. Lâm nhào người với chậu đất nung sát ngoài rìa lan can, mọc đầy hoa cúc dại. Những nụ cúc xanh tím còn khép chặt, tựa các nắm tay ngây thơ tí hon.

Chuông điện thoại. Giọng Thư vang lên quen thuộc: “Tụi mình đi bơi ngoài sông. Lâm chuẩn bị mau nhé!” “Không – Lâm nhăn nhó – Mọi người cứ bơi vui vẻ. Tôi bận...”. Thư cắt máy tắt lự. Khác với mọi lần, Lâm không lưu tâm sự giận dỗi của cô bạn. Nó đẩy cửa, ôm chậu cúc dại băng sang đường.

Thoáng chốc, cánh cổng gỗ thấp nâu sậm, với sợi dây thép dài rỉ sét nối vào cái chuông treo dưới mái hiên đã sát tầm mắt. Lâm gõ cửa, rồi kéo chuông. Không ai trả lời dù ô cửa trong nhà vẫn mở. Vị khách đu người, một tay bám mấy cọc nhọn trên cánh cổng, ghé mặt nhìn vào trong vườn. Trước mắt Lâm, sát thành giếng nhỏ, những bụi hoa nền mọc tràn, các dây cát đằng từ mái gác gỗ rủ xuống vô số chùm hoa xanh lơ.

Và một dáng người nằm co ro trên chiếc xích đu dưới hiên nhà, tấm váy mềm

mại viền theo đôi chân mảnh khảnh. Cái mũ sẫm màu rộng vành lúc này che kín toàn gương mặt nó. Đó là một quang cảnh tràn đầy yên tĩnh, thanh bình. Lâm gần như nín thở. Một bàn tay chạm nhẹ vào lưng nó:

- Cậu đang làm gì vậy?

Giật thót, Lâm suýt đánh rơi chậu hoa đất nung. Người trung niên cao gầy toả mùi bệnh viện nở nụ cười:

- Con gái tôi không muốn gặp ai cả.

Lâm đặt vội chậu hoa vào tay người đàn ông, lúng búng:

- Cháu không có ý xấu. Vâng... Cháu chỉ muốn mang cho con gái bác chậu hoa này thôi.

Gương mặt người đàn ông tan biến ngờ vực. Đã bước qua cổng, ông bỗng gọi giật Lâm:

- Nhưng sao cậu lại đem chậu hoa cho con bé nhà tôi?

- Cháu không biết nữa...- Lâm ngắc ngứ-Nhưng cháu đã nghĩ bạn ấy cô độc.

Một tiếng hét lạnh lạnh bất chợt loé lên sau tường rào. Lâm há hốc miệng. Người trung niên trở nên vội vã:

- Cảm ơn. Con gái tôi vốn không được khoẻ... Tôi sẽ mời cậu vào nhà, khi sức khoẻ nó khá hơn!

4. ở trường buổi sáng, và điện thoại buổi tối, Thư duy trì những mối quan tâm cùng Lâm – bài vở, sách tiếng Anh, đĩa nhạc Celtic mới. Nhưng đôi khi, cô bạn chợt hỏi, buồn rầu: “Cậu lạ quá. Có chuyện gì vậy? Cậu có muốn mình cùng đi bơi không?” Lâm lắc đầu. Làm sao có thể chia sẻ bí mật về một cô gái xa lạ ồm nặng. Mọi người sẽ chẳng tin đâu, rồi lại cười chế nhạo. Nó thoái thác: “Dạo này tôi hơi bận. Có mấy việc cần làm cho xong.” Thư quay vội đi, môi mím chặt, mắt ướn.

Những buổi chiều oi bức, Lâm sang ngồi trên xích đu với người bạn hàng xóm. Cô gái nhỏ vẫn đội cái mũ vành lớn, rất khó nhìn thấy tóc và mặt. Khi

nào vui, cô dùng đưa hai đầu gối gầy giờ xương, hơi nghiêng đầu. Nhưng cô sẽ im lìm và bất động nếu yếu mệt. Một tháng nay, từ lúc Lâm sang chơi thường xuyên theo lời nhờ cậy của ông chủ nhà, người ôm ngừng các cơn la hét do sợ hãi hay chỉ để kêu gọi sự chú ý. Nhưng cô gái lơ đãng, ngay cả khi Lâm ngồi cạnh bên.

Một hôm, Lâm đang đọc cho người ốm nghe một mẩu truyện ngắn của Henry James, người ốm bỗng làm động tác ngăn lại. Cô ra dấu, nhờ Lâm mang tới chậu hoa cúc đặt trên thành giếng. Ôm cái chậu đất nung trước ngực, cô bỗng thì thào: “Mọi thứ dễ chịu quá!” Lâm im sững, tràn đầy kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên, nó nghe thấy cô gái nhỏ cất tiếng.

Chừng như chẳng biết gì thái độ bàng hoàng của người ngồi bên cạnh, cô nhỏ bắt đầu nói, nói như không cách gì ngừng lại về những cơn mưa dữ dội sắp đến của mùa hè. Về các bụi hoa yếu ớt trong vườn sẽ phải tàn lụi khi thời tiết trở nên khắc nghiệt. Về vẻ đẹp không thể tìm thấy nơi đâu khác trong mảnh trời xanh tinh sạch mùa hè, các mái nhà bằng gỗ ẩm ướt thời gian đã làm xô lệch, những bụi cây dại bám trên tường rào luôn mang về kinh ngạc tươi vui sau các trận mưa trong đêm. Và mùi thơm tinh thức chỉ có ở hoa cúc.

“Làm sao bố tôi tìm thấy ngôi nhà này nhỉ?- Cô gái nhỏ ghì chặt chậu hoa mát lạnh vào ngực-Chỗ này mới có giếng. Nước giếng ngọt quá. Được sống ở ở vùng đất thấp nhất thành phố thật hạnh phúc!” Sau chuỗi nói dài, cô tháo cái mũ rộng vành để lộ đôi mắt mênh mông. Đôi mắt mênh mông nhìn Lâm, rất buồn.

Giấu bàn tay giữa các trang sách, Lâm vẫn không thốt được lời nào. Nó chợt nhận ra những mảnh ghép hình mà cô gái nhỏ đang xếp lại bằng lời kia chính là hình ảnh vây quanh cuộc sống hàng ngày của nó, của hết thảy người trong khu phố. Thế nhưng mọi người đều quá nhiều bận tâm, lo phiền và đã quen với các phàn nàn. Không ai nhận ra vẻ đẹp và ân huệ mà mình nhận mỗi ngày từ những điều rất đổi thân quen.

5. Hơn năm năm cầm cự chống lại căn bệnh máu trắng cuối cùng chấm dứt. Cô gái nhỏ trở về nhà trong trung tâm thành phố và mất ở đấy. Ngôi nhà cho thuê đối diện được trả lại cho chủ cũ. Không còn tiếng hét thảng thốt đôi khi. Không còn xuất hiện các chuyến xe cấp cứu chớp nhoáng. Cuộc sống vẫn trôi đi với cái nhịp điệu lạ lùng của nó, chẳng có gì thay đổi. Mùa hè đã vào sâu.

Các trận mưa to rất to như muốn xoá nhoè sắc màu cũ kỹ rục rờ nơi khu phố nhỏ. Nhưng khi ban mai, mọi thứ lại dậy lên hương vị, sắc màu đẹp đẽ đến nao lòng.

Một ngày chủ nhật, Thư phóng xe đến nhà Lâm. Hai người bạn lên net, mãi mê lục tìm các đầu sách luyện tiếng Anh mới. Bỗng Lâm nhồm dậy, đề nghị: “Tụi mình nghỉ học thêm hôm nay, đi chơi không?” Thư gật đầu, cười rạng rỡ, kêu lên: “Đang mưa to mà!” Chúng nó chạy xuống sân. Lâm dắt xe đạp ra khỏi cổng. Thư ngồi yên sau, ướt sũng, nhưng tràn đầy tươi vui. Lâm gò lưng đạp lên các con dốc nối tiếp, bánh xe băng qua các dòng nước đang dâng lên như sông.

Ngoảnh nhìn via hè vắng vẻ, trắng xoá mưa, nó chợt thấy mình đang lặng lẽ khóc. Thư bỗng hỏi: “Tụi mình đi đâu bây giờ?” Mãi lâu sau, Lâm mới trả lời: “Ra sông xem mưa nhé!” Đó là một cuộc đi chơi khác thường. Nhưng những ngày thường bỗng trở nên đáng giá vô ngần sau các quyết định lạ lùng như thế./.